

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 299/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III v konaní vedenom pod sp. zn. ORPZ-BAIII-ODI1-288/2021-P-V, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P a Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajský súd v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/98/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronickou formou 19. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ORPZ-BAIII-ODI1-288/2021-P-V, krajského riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P a správneho súdu (predtým krajského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/98/2022 [predtým vedenom pod sp. zn. 8Sa/98/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“)], pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu od označených orgánov verejnej moci primerané finančné zadostučinenie 8 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajské riaditeľstvo rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P zo 6. apríla 2022 zrušilo prvostupňové rozhodnutie okresného riaditeľstva z 19. januára 2022, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a uložilo mu pokutu vo výške 100 eur. Následne okresné riaditeľstvo rozhodnutím

č. ORPZ-BAIII-ODI1-288/2021-P-V z 2. júna 2022 sťažovateľa opätovne uznalo vinným zo stíhaného priestupku a uložilo mu pokutu 100 eur a po podaní odvolania krajské riaditeľstvo rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-18/2022-P z 31. augusta 2022 (ďalej len „rozhodnutie krajského riaditeľstva“) sťažovateľom napadnuté rozhodnutie potvrdilo. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského riaditeľstva 24. novembra 2022 správnu žalobu, krajský súd 28. novembra 2022 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a 3. apríla 2023 žalovaného na vyjadrenie k podanej žalobe, ktoré predložil 26. apríla 2023. Správny súd 18. septembra 2024 požiadal Krajskú prokuratúru v Bratislave o oznámenie výsledku preskúmania zákonnosti rozhodnutia a sťažovateľa vyzval na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného, pričom krajská prokuratúra správneho súdu 24. septembra 2024 oznámila, že podnet sťažovateľa bol odložený a sťažovateľ svoju repliku správneho súdu doručil 19. marca 2025. Na podklade uvedeného, trvajúcej absencie rozhodnutia správneho súdu a s akcentom na posúdenie správneho a súdneho konania ako jedného celku odôvodnil zásah do svojho základného práva, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného riaditeľstva a krajského riaditeľstva:

4. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha preskúmania správneho a súdneho konania ako celku, a to s odôvodnením, že konanie v rámci správneho súdnictva začalo práve v dôsledku správneho konania o uložení sankcie za spáchaný priestupok.

5. Z hľadiska namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd primárne uvádza, že jeho cieľom je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu, alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

6. Ústavný súd v tejto súvislosti prednostne poukazuje na princíp subsidiarity svojej právomoci, a to v kontexte konania o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 až § 251 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), ktorú oproti pôvodnej úprave podľa § 250t a § 250u Občianskeho súdneho poriadku považuje za konzekventnejšiu, pretože následok nerešpektovania súdneho rozhodnutia zo strany žalovaného orgánu verejnej správy neprenáša na žalobcu, ktorý už nemusí podať ďalšiu žalobu, o ktorej by sa rozhodovalo v novom konaní (m. m. II. ÚS 470/2020, I. ÚS 64/2021, IV. ÚS 199/2022, I. ÚS 299/2023, I. ÚS 533/2023). Ústavný súd

tak považuje uvedený právny prostriedok nápravy podľa Správneho súdneho poriadku za spôsobilý poskytnúť ochranu namietaného práva sťažovateľa.

7. Ak teda zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 5 ods. 1 SSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017, IV. ÚS 158/2018). Podmienka vyčerpania právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, sa nevyžaduje, ak sťažovateľ preukáže, že tieto právne prostriedky nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa musí preukázať sťažovateľ (I. ÚS 33/03, I. ÚS 217/2024).

8. Sťažovateľ sa však ochrany svojho práva na správnom súde prostredníctvom žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 a nasl. SSP nedomáhal a dôvody hodné osobitného zreteľa pre nevyčerpanie tohto inštitútu nápravy nepreukázal. Ústavnému súdu preto nezostávalo iné, ako konštatovať neprípustnosť ústavnej sťažnosti v tejto časti a z tohto dôvodu ju odmietnuť [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

9. V rozsahu proti postupu okresného riaditeľstva a krajského riaditeľstva je ústavná sťažnosť neprípustná, pretože účinným prostriedkom nápravy proti ich nečinnosti ako orgánom verejnej správy je žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa prvej hlavy štvrtej časti Správneho súdneho poriadku. Pokiaľ ide o namietanú nečinnosť, resp. nehospodárnu a neefektívnu činnosť okresného riaditeľstva a krajského riaditeľstva, ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (m. m. II. ÚS 470/2020, I. ÚS 64/2021, IV. ÚS 199/2022, I. ÚS 299/2023) k účinnosti tohto prostriedku skonštatoval, že konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 až § 251 SSP neskončí vyhovením žaloby, ale až odstránením nečinnosti, ktoré je žalovaný orgán verejnej správy povinný preukázať správnomu súdu v určenej lehote. Nová právna úprava obsiahnutá v Správnom súdnom poriadku je konzekventnejšia, keď následok nerešpektovania súdneho rozhodnutia zo strany žalovaného orgánu verejnej správy neprenáša na žalobcu, ktorý už nemusí podať ďalšiu žalobu, o ktorej by sa rozhodovalo v novom konaní (I. ÚS 533/2023). Navyše, novelou č. 239/2023 Z. z. účinnou od 1. júla 2023 došlo k doplneniu § 242 ods. 1 SSP, ktorý už umožňuje požadovať aj primerané finančné zadosťučinenie v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy v prípade žalobcu uvedeného v § 244 ods. 1, ktorý nie je orgánom verejnej správy. Ústavný súd tak považuje uvedený právny prostriedok nápravy

podľa Správneho súdneho poriadku za spôsobilý poskytnúť ochranu právam sťažovateľov, ktorých porušenie namietajú.

10. Ak teda zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, o to viac je podmienkou prípustnosti sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpá všetky mu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017, IV. ÚS 158/2018, III. ÚS 552/2024).

11. Sťažovateľ bez ohľadu na jeho tvrdenia v ústavnej sťažnosti nijakým spôsobom nepreukázal, že by právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho práv alebo právom chráneným záujmov, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Na uvedenom závere nemení nič ani extrémna dĺžka konania pred orgánmi verejnej správy, pretože – logicky – neprimeranou dĺžkou konania nemožno ospravedlniť nevyužitie zákonných prostriedkov ochrany pred neprimeranou dĺžkou konania. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

12. Iba na okraj s poukazom na konanie vo veci sp. zn. III. ÚS 652/2024 ústavný súd tiež poznamenáva, že ústavná sťažnosť musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv (IV. ÚS 104/03). Ak v čase jej podania už nemôže dochádzať k porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 6/03). To akceptuje aj Európsky súd pre ľudské práva [(ďalej aj „ESLP“); Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65, Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie z 3. 3. 2009 o sťažnosti č. 16970/05]. Namietané konanie pred krajským riaditeľstvom a ministerstvom bolo právoplatne skončené ešte pred podaním ústavnej sťažnosti.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom správneho súdu:

13. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov došlo postupom správneho súdu, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o správnej žalobe podanej 24. novembra 2022.

14. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd opätovne konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva

(I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

15. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, kedy by mala byť táktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNau 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNau 18/98)]. V tomto kontexte treba dať do pozornosti aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach (a obdobne aj vo veciach správneho súdnictva) dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESĽP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

16. Ústavný súd konštatuje, že dĺžka konania správneho súdu v trvaní takmer dvoch rokov a štyroch mesiacov od podania správnej žaloby (24. november 2022, pozn.) do podania ústavnej sťažnosti (19. marca 2025, pozn.) síce nie je s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti optimálna, nedosahuje však ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Navyše, z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že k predĺženiu doby trvania súdneho konania prispel aj sťažovateľ, keď svoju repliku na základe výzvy správneho súdu z 18. septembra 2024 predložil až 19. marca 2025 (v rovnaký deň podal aj prerokovávanú ústavnú sťažnosť, pozn.), pričom ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že správny súd takmer obratom, 21. marca 2025, vyzval krajské riaditeľstvo, aby v lehote 45 dní predložilo svoju dupliku. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza potrebu zohľadniť špecifiká napadnutého konania, a to že podanie správnej žaloby samo osebe nemá odkladný účinok (§ 184 SSP) a sťažovateľ ani netvrdil, že by o priznanie odkladného účinku požiadal. Sťažovateľ teda disponuje právoplatným rozhodnutím a miera jeho právnej neistoty je teda značne nižšia ako v prípade prebiehajúceho konania a absencie právoplatnosti rozhodnutia.

II.3. K posúdeniu napadnutého konania ako jedného celku:

18. Ústavný súd v tomto konaní s porozumením číta sťažnostnú argumentáciu a vníma to, že sťažovateľ prepája správne a súdne konania ako jeden nedeliteľný celok.

19. V tejto nadväznosti ústavný súd konštatuje, že hoci obsah práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade Európskeho súdu pre ľudské práva. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom (m. m. I. ÚS 390/2019). Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu (porov. napr. I. ÚS 238/2022, I. ÚS 19/2023).

20. V rámci predmetu konania a sťažovateľom tvrdenej prezumpcie, že fázy trvania administratívneho konania a súdneho konania tvoria vždy jeden celok a navzájom sa sčítavajú, ústavný súd zdôrazňuje, že takto predstavený postulát nie je automaticky uplatniteľný a má svoje mantinely vychádzajúce z rozdelenia právomoci a pôsobnosti medzi jednotlivé orgány verejnej moci. V prvom rade k tomu treba zdôrazniť, že konanie v správnom súdnictve nie je pokračovaním správneho konania, ale je samostatným súdnym konaním, v ktorom správny súd preskúmava zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a rozhoduje aj v ďalších veciach vymenovaných v § 6 SSP. *In concreto*, v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky je potrebné rešpektovať demokratické princípy spoločnosti spočívajúce aj v trojdelení štátnej moci (zákonodarná, výkonná a súdna), ktoré sa prejavili v precizácii kompetencií, keď nie je prípustné zamieňať rozhodovanie či postup orgánu verejnej správy so súdnym konaním, aj keď predmetom súdneho prieskumu môže byť činnosť tohto správneho orgánu. Výklad *ad absurdum* by totiž v spojení s dôrazom na rýchlosť konania implikoval výsledok o nadbytočnosti povinnosti osoby uplatňovať svoje práva najskôr v administratívnom konaní a až následne v prípadnom súdnom konaní s tým, že by sa osoby svojich práv domáhali priamo od všeobecných súdov. Takýto výklad je nielen alogický, keďže by znamenal postupnú redundanciu orgánov verejnej správy, ale nemá ani oporu v právnej úprave (s výnimkou prípadov zásady *denegatio iustitiae*, pozn.). Fundamentálne sú aj vlastnosti rozhodnutí či iných správnych aktov orgánov verejnej správy, keďže otázka prípadných zbytočných prietahov sa posudzuje práve s prihliadnutím na právoplatnosť, ktorej momentom dochádza k zásadnému odstráneniu právnej neistoty dotknutého subjektu (m. m. I. ÚS 26/2024, I. ÚS 217/2024). Z uvedených dôvodov nebolo možné sťažnostnú argumentáciu o preskúmanie správneho a súdneho konania ako celku akceptovať.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

22. V závere ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že plnomocenstvo predložené na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom bolo autorizované podľa § 23 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov len sťažovateľom ako splnomocniteľom, a to aj napriek tomu, že podľa predloženého plnomocenstva malo byť

podpísané aj jeho právnym zástupcom. S prihliadnutím na právnu povahu splnomocnenia ako jednostranného právneho úkonu zastúpeného, ktorého platnosť a záväznosť nie je podmienená tým, že zástupca splnomocnenie prijme a toto prijatie potvrdí priamo na splnomocnení svojím podpisom, čím sa odlišuje od dohody o plnomocenstve (I. ÚS 117/2021, ZNaU 34/2021), ako aj na výsledok predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu nedostatku, a to z dôvodu formálnej povahy uvedenej nepresnosti, ako aj procesnej ekonómie, keďže ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu